

РЕШЕНИЕ

№ 34344

гр. София, 20.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в
публично заседание на 01.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4882** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 8 ЗУБ и чл. 75, ал.1, т. 4 във вр. с чл. 9 от ЗУБ.

Съдебното производство по делото е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по жалба от С. Б., [дата на раждане] според жалбата, гражданин на А., чрез адв. В. П. - САК, против Решение № 2717/27.03.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Жалбата е подадена от адв. П., упълномощен от жалбоподателя, който в съдебно заседание поддържа същата, но заяви, че няма контакт с доверителя си от месец май 2025г. В ход по същество иска от съда да отмени жалбата по изложените в същата съображения. С жалбата се претендира, че оспорваният принадлежи към малцинствена етническа група –той е узбек, бил отвлечен, бит и измъчван от талибаните преди да дойдат на власт в А., като причини за това сочи професиите на баща му и брат му – съответно полицаи и прокурор при предишния режим, които талибаните държали за отговорни за арести на техни бойци и симпатизанти. Счита нарушено задължението по чл. 73 ЗУБ при разглеждане на молбата му за закрила – задължението да бъде разгледана индивидуално, обективно и безпристрастно, не била събрана актуална информация за А. съобразно мотивите на молбата за закрила. Следвало да се има предвид, че лицата от малцинствените групи – узбеките, както и лицата, свързани със силовите структури на предишния режим, са заплашени от талибаните. В тази връзка се позовава на насоки на ВКБООН от 2023г., и на други организации от 2024г. Претендира също, че връщането на жалбоподателя в

А., би нарушило правата му по чл.4 от Хартата на ЕС за основните права, и по чл.3 от ЕКПЧ, в която връзка се позовава и на решението на Съда на ЕС по преюдициално дело C-163/17 Jawo във връзка с данни, изнесени от ВКБООН за А. към ноември 2024г.

Също с жалбата се твърди, че оспореното решение е постановено при допуснато нарушение на чл.75, ал.2 от ЗУБ и чл.35 и чл.36 АПК - - при неизяснена фактическа обстановка, не са посочени правилно идентификационните данни за жалбоподателя, очертаващи неговия рисков профил.

От страна на оспорващия не са ангажирани нови доказателства пред съда. Оспорващият по данни на адвоката и ответника, е в неизвестност и не е взел лично участие в съдебното производство по делото, не е намерен на известни адреси нито на адвоката, нито на органите на ДАБ.

Ответникът, - председателят на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, чрез юрк. К., оспори жалбата изцяло, представи справка за актуалната ситуация в А. към 04.07.2025г., която се е прие по делото по съгласие на другата страна. Юрк. К. в ход по същество поддържа законосъобразност на решението като постановено при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон, бежанската история не отговаряла на изискванията по чл.8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на закрила.

Прокурорът – К. при СГП представи заключение за неоснователност на жалбата, счита решението на ответника за правилно и законосъобразно.

Пред съда са приети доказателствата по административната преписка и справка за ситуацията в А..

Административен съд София-град, Първо отделение, 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото ведно с доводите и възраженията на страните и приложимите разпоредби, извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт по реда на чл.168 вр. чл.146 АПК, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата,

Настоящият съд приема, че е компетентен да разгледа жалбата на основание адресът по регистрационната карта на чужденеца – в [населено място], и доколкото друг адрес – в [населено място], не е разрешен по реда на чл. 29, ал.9 ЗУБ. Съгласно чл.84, ал.2 ЗУБ, компетентният съд се определя съобразно адреса, посочен в регистрационната карта на чужденеца.

При служебно извършената проверка на жалбата по чл. 158, ал. 1 и чл. 159 от АПК вр. чл. 91 от ЗУБ установи следното: Жалбата е депозирана на дата 23.04.2025 г. като електронен документ, постъпила в АС Пазарджик, а решението на директора е връчено на дата 10.04.2025 г., на чуждия гражданин чрез преводач. Жалбата до съда е подадена в срок и от надлежна страна. Предвид изложеното, жалбата по делото е процесуално допустима и съдът държи разглеждането ѝ по същество.

По фактите съдът приема следното:

С оспореното по делото решение № 2717/27.03.2025г., е разгледана молба за международна закрила, подадена от С. Б., лице без документи за самоличност, чиято самоличност е установена по данни от подадена декларация по реда на чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ, а именно : гражданин на А., [дата на раждане] , узбек по народност, мюсюлманин сунит, неженен.

Производството по молбата му за закрила – подадена на дата 24.07.2023г., е прекратявано с Решение № 18497/27.11.2023г. на зам. Председателя на ДАБ на основание чл.77, ал.1 вр. чл.15,

ал.1, т.3 ЗУБ , влязло в сила на дата 27.02.2024г., като на дата 03.12.2024г. чуждият гражданин е подал молба за възобновяване на производството, на основание чл.77, ал.3 ЗУБ.

На 12.12.2024г. със С. Б. в присъствието на преводач е проведено лично интервю, на което на първо място е потвърдил заявеното при регистрацията на молбата му за закрила. На зададените му въпроси е отговорил, че е ,учил до 10-ти клас, не е работил в А., не знае къде е баща му, в А. са майка му и сестра му, единият му брат бил в Т., а другият в И.. По пътя загубил личната си карта. Няма разрешение за пребиваване в друга държава, през 2015г. легално заминал за И. за операция на окото му, след което се върнал в страната си. Подал молба за закрила в България и в Германия, крайната му цел била Германия, но заради дъблинската процедура бил върнат в България, не знаел, че имало такава вероятност. За причините за напускането на А. е заявил следното: напуснал А. през 2017г. нелегално , преминал през П. за И., където в [населено място] останал 6 месеца, после отишъл в [населено място], Турция, където останал 6 години, работил в предприятие за мебели, пребивавал по думите му нелегално. Нелегално влязъл в Република България с група около 16 човека, преминали мрежата с помощта на стълба, след това 5-6 дни пеша, качили се на микробус, пътували около 2 часа и на влизане в [населено място], били задържани от полиция.

На интервюто С. Б. също е заявил, че е живял в А., провинция Ф., [населено място], по етническа принадлежност е узбек, не е членувал в политическа партия, не е арестуван или осъждан в държавата му по произход.

На въпрос дали е имал проблеми в А. заради етническата си принадлежност – узбек, е отговорил, че не е живял много в А. и не може да каже.

На въпроса да посочи подробно причините, поради които е напуснал А., е заявил следното: бил на 16 години, когато пътувал с автобус за [населено място]-и Ш., по пътя автобусът бил спрял от талибаните , свалили го от автобуса и го задържали за 15 дни, всеки ден го били при едн от побоите го ударили с верига в окото, това се случило през 2015г. След това какво се случило между баща му и талибаните не знае, пари ли дал, нао бил освободен. След това бил на лечение, лекарите в А. са решили да прекъснат физически връзката между двете му очи, подготвили документите му за операция на окото в И., където бил 2 месеца на операция, върнал се в А. и продължил учението си, бил ученик. Заявил е, че неговото семейство е разполагало с пари, не са имали финансови проблеми, неговите родители не били доволни от решението му да напусне А. – без разрешение на родителите му. Бил много стресиран заради окото му, всеки път плачел, като се видел в огледалото, затова решил да напусне. Заявил е също, че е знае къде е баща му, той служил 50 години в А., но нямал доверие , ако каже, можел да навреди. Към българската държава имал две искания – или да му бъде дадена закрила тук, или да бъдат изтрети пръстовите му отпечатащи, за да пробва късмета си в друга държава. О. не искал да бяга от България, но не знаел за дъблинската процедура.

Видно от мотивите на оспореното по делото решение, изложените данни от афганистанския гражданин са възпроизведени в цялост и дословно, както са обсъдени от съда. На проведеното интервю не са изнесени данни за професията на бащата – да е бил полицай, както се твърди в жалбата до съда, нито за брат на оспорващия, който е бил прокурор. Не се установява и твърдението в жалбата, че бащата и брат на оспорващия са държани за отговорни за арести на бойци и привърженици на талибаните. Изнесените данни в жалбата за такива обстоятелства не са заявени от оспорващия нито пред административния орган нито пред съда, предвид на което същите остават непотвърдени и недоказани.

Предвид заявеното на интервюто, че семейството на С. Б. разполага със средства, не са имали финансови проблеми, непотвърдено е и твърдението в жалбата, че ако бъде върнат в страната му,

по произход, ще изпадне в крайна нищета.

Предвид изложеното, съдът приема за бежанската история на оспорващия само изнесеното от него на личното му интервю, обсъдено и взето предвид в мотивите на оспореното решение.

Въз основа на данните, изнесени на интервюто, обсъдени подробно в мотивите на оспореното решение, ответникът е достигнал до извод, че не са заявени данни за отправени лични заплахи, не членувал в политически партии и организации, а причините да напусне страната си по произход са свързани с желанието му да живее извън А., верен е и изводът, че освен заявените на интервюто данни, не са представени други относими към доказателства в подкрепа на твърденията му.

На основание чл.75, ал.2 ЗУБ решаващият орган е приел недоверност и явна неоснователност на молбата за закрила – не е обоснован риск за неговия живот или свобода в страната му на произход. В твърденията за бежанската му история са установени непоследователност и сериозни противоречия: твърдението, че през 2015г. е на 16 години, когато е претърпял травма на окото си, противоречи на заявената дата и година на раждане – през 2015г. би следвало да е на 10-11 години, в зависимост дали пътуването му е преди или след 22.04.2015., но не е бил на 16 години. Изразено е съмнение едно 10-годишно дете да е пуснато само и то на път над 4 часа и половина на разстояние от 296 км, буди съмнение защо талибаните са предпочели да свалят едно дете от автобуса и то 10-11 годишно, за нелогично е прието и обяснението за оказано насилие по време на задържането му, при положение, че една от причините е поискан откуп. Също за недоверно е прието и твърдението, че лекарите в А. са решили да прекъснат физически връзката между двете му очи, в решението е посочено, че такава връзка анатомично, както е общо известно не съществува. Също за лишено от всякаква логика е прието и твърдението му, че всеки път когато се видел огледалото плачел и това била причината да напусне страната си, тъй като се върнал от И. в А. по твърденията му, и продължил да учи и едва две години след това напуснал страната си. Необяснимо се разминават хронологията и мотивацията да напусне страната си, ако психологическият ефект бил толкова силен, било логично да напусне страната си по-рано, нелогично е как е успял да продължи и образованието си. Тези обстоятелства според ответника поставяли под въпрос дали емоционалното му страдание е било основната причина за напускане на страната му, същото би следвало да му се случва и след като напуснал страната си. Изложен е и довод, че по време на престоя си в Турция, е могъл да се възползва от възможности за лечение в клиниките там, но независимо от тази възможност е предпочел за работи.

Ответникът е посочил, че повечето хора напускат страната си поради война, преследване или икономически трудности, а не единствено заради емоционален дистрес и неудовлетворение то външния си вид, изложено е предположение, че вероятно има и друга причина за напускането, която чужденецът е решил да не спомене.

Предвид изложеното за сериозните разминавания в бежанската история, е направен извод, че е склонен да дава съзнателно неистинна информация с цел заблуждаване на административния орган, включително и прикриване на реалната причина за напускане на страната му по произход. А дори да се приеме за достоверна, представената бежанска история е явно неоснователна – във връзка с критериите за предоставяне на закрила по чл.8 ЗУБ. Прието е, че е напуснал А. за да търси по-добър начин на живот, в посока Европа, не е посочил никакви относими към чл.8, ал.1, ал.2-5, а също и по чал. 7 и ал. 8 от ЗУБ обстоятелства, не са заявени дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Заключение на органа е, че чужденецът следва да бъде квалифициран като мигрант по смисъла на Глава II, пар. 62 от Наръчника на ВКБООН за процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от

Службата на ВКБОООН.

В решението на ответника са изтъкнати и данните от справката за ситуацията в А. към дата 07.03.2025г. Въз основа на справката е прието, че липсват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. – тъй като не е бил принуден да напусне страната си по произход поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – тежките посегателства, посочени в чл.9, ал.1, т.1 ЗУБ, срещу него не са предприети такива действия нито от официалните власти на А., нито от групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Обсъдени са и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.2 ЗУБ, но е формиран извод, че такива посегателства не се установяват- тежки и лични заплахи срещу живота и личността на молителя, в това число съобразно даденото тълкуване с решението на СЕС по преюдициално дело С- 465/2007г. - заплахи, присъщи на обща ситуация на въоръжен вътрешен или международен конфликт. На основание данните, изнесени в справката на Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ към 07.03.2025г. е обсъдена политическата обстановка в А., прието е, че талибанският режим поддържал вътрешна стабилност, на макроикономическо ниво – стабилен обменен курс, ниска инфлация и нарастващ износ, но повечето афганистанци са бедни и нуждаещи се от хуманитарна помощ. Талибанското правителство, провъзгласило А. за Ислямско емирство А., контролирало цялата територия. Отчетени са данни през първите месеци на управлението, за неорганизирано въстание и за започнали наскоро атаки срещу талибански лидери от конкретна групировка. Не можело да се направи обоснован извод за наличен вътрешен въоръжен конфликт. Въпреки наличието на спорадични инциденти, обстановката в А. не достига до границите на въоръжен конфликт, инцидентите в страната имали определени цели – нападения над специфични талибански лидери, но не са в състояние да предизвикат масов ефект и цялостната обстановка в страната запазва относителна сигурност.

В мотивите на оспореното решение е взето предвид и обстоятелството, че в А. се намират родителите му и множество негови братя и сестра, а ако за тях е имало риск за сигурността и живота им, биха избрали да напуснат незабавно, но същите продължавали да живеят там. Оставането в А. на близките на молителя обосновавало по безспорен начин ниската вероятност те да бъдат изложени на опасност от тежки посегателства. По тези съображения е прието, че не са налице и основания по чл.9, ал.1, т. 3 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на молителя. Прието е, че не се установяват и основания по чл.9, ал.4 и ал. 5 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Обсъдени са и основанията по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал.6 ЗУБ – които също не са налице, тъй като не е заявил член на семейството му да има предоставена международна закрила в България. Също е изключено и основаниято за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.8 ЗУБ – по други хуманитарни причини.

Пред съда е приета единствено справка за ситуацията в А. , изготвена от Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, в която по т. 3 се съдържа и сравнителен аспект със ситуацията в А. към 31.12.2024г. По т. 1 са обсъдени данни за общото положение в страната, като се съдържат данни, споменати и в оспореното решение за общата икономическа ситуация в страната. Обсъдени са и данните за спирането на международната помощ за А., обсъдени са данни за напрежение по границата с П., инциденти относно сигурността от сили, които се противопоставят на правителството, за предприети действия от страна на П. и И. за връщане/ депортиране на граждани на А.. Изложено е, че положението на милиони

афганистанци е влошено поради съкращаването на международните помощи за А.. Обсъдени са икономическите връзки с И., изваждането на талибаните от списъка на терористичните организации от страна на Русия, което потенциално проправя пътя за нормализиране на отношенията. Също е посочено, че П. е подобрил дипломатическите си отношения с А. на фона на конфликта с И., обсъдени са и отношенията с Китай, дипломатически връзки с И.. Също е посочено и заявеното от страна на САЩ, че определянето на талибаните като терористична организация е в процес на преразглеждане. Във връзка със заплахите на П. и И. да депортират незаконни чужденци, от страна на ВКБООН на 28 юни е отправено предупреждение, че завръщането в голям мащаб има потенциал да дестабилизира крехката ситуация в А..

Във връзка с връщането на С. Б. от Германия по дъблинската процедура, по административната преписка се съдържа и документ за пътуване, издаден от германските власти - л. 33 от преписката, видно от който датата на раждане на оспорвания е различна от заявените пред българските власти - 20.11.1999г. Видно от регистрационния лист, пред българските власти е заявил дата на раждане 22.04.2002г.

Що се касае до отношението на талибаните към етнически малцинства, следва да се посочи, че в приобщените справки за ситуацията в А., са разгледани други малцинства, не се споменават каквито и да са данни за узбеките - така подробно в справката към 07.03.2025г. Що се касае до отношението на талибаните към бившите служители във властта, са изложени данни за инциденти и документираните 490 случая по според международна кризисна група, спорадичният характер на репресиите и относително niskият им брой предполагали, че талибаните не са имали общонационална политика за преследване на всички бивши правителствени служители, в противен случай броят на смъртните случаи би бил значително по-голям, нарушенията на амнистията били извършени по причини за лична неприязнь, а не поради политика на правителството, съществуваща култура на отмъщението.

От нито една от приетите преписки по делото - по административната преписка и пред съда, не се установяват данни, които могат да се отнесат към въоръжен вътрешен или международен конфликт. както се посочи, в това число предвид данните за дипломатически контакти със съседните И., П., И. и Китай (К. обявява разширяване на икономическия коридор с П. до А. през май 2025г.). У. също е потвърдил ангажираността на страната с правителството на талибаните, също И. в опит да стимулира търговията, най-големият търговски партньор на А., обявява откриването на консулство в провинция Ф.. Видно от данните от справката към 07.03.2025г., ЕС и Д. са обявили помощи от 58 милиона долара помощ за А.. Данните сочат на повишаване на стабилността и контрола на правителството в А., подобряване на дипломатическите отношения с редица съседни държави, развитие

на икономическите връзки.

Предвид и заявеното от жалбоподателя, че семейството му разполага със средства и не изпитва финансови проблеми, не може да се приеме, че при връщането на оспорвания в страната му по произход, ще бъде поставен в състояние на крайна нищета, както се твърди в жалбата, аргумент за това е и доводът, че значителна част от семейството му живее в страната му по произход.

При така установеното по фактите, съдът от правна страна приема следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – председател на ДАБ. Решението е издадено при спазване на административно производствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 АПК.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за незаконосъобразност на оспорения акт. Ответният административен орган е установил относимите за случая факти, въз основа на които е формирал подробно мотивирани правни изводи.

Според чл. 4, ал. 1 от ЗУБ, всеки чужденец може да поиска предоставяне на закрила в Република България съгласно разпоредбите на този закон. Нормата очертава кръга на търсената закрила, а именно тя се свързва със застрашаване на неговия живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произхода на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

Правилен и обоснован е изводът на административния орган, че изложените от жалбоподателя причини не представляват материално правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия,

принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. Жалбоподателят също не заявява да е бил, че е бил преследван на база на причините в чл. 8, ал. 1 ЗУБ, нито заявява, че спрямо него изобщо са предприети действия на преследване. Заявените опасения на жалбоподателя във връзка с работата му не следва да се третират като репресия или преследване поради изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини, а са негови лични опасения. Жалбоподателят е пълнолетен и не е направил твърдения, че е бил преследван заради своя пол, съответно не е приложима и разпоредбата на чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ.

Що се касае до ситуацията в А., и евентуални заплахи за живота и сигурността на жалбоподателя от талибаните, то видно от данните по справката за ситуацията в А., следва да се отбележи на първо място, и както приема и Съдът по правата на човека, че общото положение на насилието в А. само по себе си не съставлява основание, което да дерогира по принцип завръщане в тази държава на всяко лице - в този смисъл Решение от 11 юли 2017 г. ЕР и АР срещу Н.), по жалби № 43538/11 и 63104/11, § 80, и цитираните препратки. След така приетото от Съда в решението, ситуацията в А. е значително подобрена, в това число и актуалната такава към датата на устните състезания по делото.

Предвид на тези съображения, то изводите в оспореното решение, според които ситуацията в А. сама по себе си не съставлява основание за предоставянето на международна закрила на основание чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ - конкретно хуманитарен статут, като правилни и обосновани, се споделят от съда.

Жалбоподателят не попада в социална група, предмет на целенасочени атаки или заплахи, актуални към момента на приключване и на устните състезания по делото, съобразно представените справки за ситуацията в А.. Няма данни въз основа на които да се счита, че ако се завърне в държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут. Следва да се посочи, че и данните за евентуални нарушения на правата, в това число и съгласно справката, представена пред съда, са относими към бивши държавни служители или към лица от шиитското изповедание - групи от обществото, към които жалбоподателят не принадлежи, доколкото е заявил, че е сунит и не е имал никакви проблеми в страната си по произход нито с държавната власт, нито с каквото и да е друго формирование, не е бил държавен служител.

Доколкото не се навеждат нови твърдения пред съда с жалбата, различни от бежанската история, представена на интервюто, то съдът следва да приеме, че жалбоподателят е мигрант по смисъла на пар. 62 от Наръчника на ВКБООН за

процедурите и критериите за определяне на статут на бежанец, както също е прието в оспореното решение. В подкрепа на този извод е и обстоятелството, че в кратък период след подаване на молбата за закрила чужденецът е напуснал РПЦ – ДАБ, където е бил настанен при свободен режим, нелегално е напуснал страната, но върнат впоследствие от Германия, един път е бил задържан и от властите в страната. Правилно този извод е обоснован и с обстоятелството, че чужденецът е подал молбата си за закрила едва след като е задържан и е наложена мярка връщане до страната му от орган на МВР. Целта му е да достигне до друга страна от ЕС, споделя се изводът, че той не е бежанец, а икономически мигрант, който търси подобър живот.

В обобщение, настоящият съдебен състав приема, че решението с което е отказано на жалбоподателя признаване на статут на бежанец съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, е правилно, тъй като доказателствата не водят до извод, че жалбоподателят изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена група или поради политическо мнение или убеждение в А.. Поради това, обоснован се явява изводът на ответния орган за липса на предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на бежански статут на жалбоподателя.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като (т.1) смъртно наказание или екзекуция, или (т.2) изтезание, нечовешкио или унизително отнасяне, или наказание, или (т.3) тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

По отношение на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т.2, решаващият орган е приел, че жалбоподателят не е изложен на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, нито на изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Решаващият орган приема това на база на отговорите на жалбоподателя в интервюто от 01.12.2023г. Там, жалбоподателят твърди, че е извършил предателство, продавайки оръжието си, и че е имал „сериозни проблеми“ с талибаните. Жалбоподателят не разяснява какви са проблемите му с талибаните нито в интервюто, но казва, че талибаните са убили негови колеги.

Що се касае до конкретните възражения в жалбата и в писмените изявления на адвоката за неправилност на оспореното решение, следва да се приеме следното:

В жалбата адв. П. излага по същество, че връщането на жалбоподателя в А. би било в разрез с принципа non-refoulment - забрана за връщане на чужденец на територията на държава, в която е застрашена неговата свобода или живот по причини, че баща му е бил полицай, а брат му прокурор при предишния режим, както и, че принадлежи към етноса на узбеките. Както се посочи до тук, съгласно цитираната справка към 07.03.2025г. относно ситуацията в А., след превземането на властта, талибаните са обявили обща амнистия на всички, които са воювали срещу тях. Въпреки това, справката посочва, че се съобщават и случаи на действия извършени от членовете на талибаните срещу бившия персонал на афганистанските национални сили за отбрана и сигурност, и то в по-голяма степен отколкото срещу бивши правителствени служители. Съгласно справката, New York Times документира 490 случая при които бивши служители на правителството и въоръжените сили са убити ли са изчезнали в първия семестър на управлението на талибаните. Отново съгласно справката, UNAMA – мисията на ООН в А., докладва за 160 извънсъдебни убийства, 178 произволни ареста, 23 задържания без комуникация и 56 случая на изтезания и малтретиране на бивши правителствени и военни служители за периода 15 август 2021 – 15 юни 2022. Действително, има данни за отделни случаи на посегателства срещу висши представители на предишната власт, но от събраните по делото доказателства за оспорвания, обсъдени по-горе, не се доказва, че оспорвания има такъв профил – на лице, което е възможно да бъде преследвано заради принадлежност към предишния режим в А..

В случая спрямо представената бежанска история не е приложим принципът по чл. 75, ал.2 ЗУБ - при съмнение в полза на кандидата, или "оказване на доверие при отсъствие на достатъчно доказателства", прогласен и в Наръчника на ВКБООН като основополагащ при преценка на молбите за закрила. Съгласно този принцип, доверие, при отсъствие на достатъчно доказателства може да се окаже, когато:

- е събрана и проверена цялата налична информация по случая и когато интервюиращият орган е удовлетворен от общата достоверност на разказа на кандидата,

- твърденията на кандидата следва да са ясни и правдоподобни и не трябва да са в противоречие с общо известни факти.

Освен това принципът на съмнение в полза на кандидата е приложим към онези аспекти на молбата за международна закрила, които изискват потвърждение, тези аспекти не следва да са несигурни и да не са подкрепени от документи или други доказателства или да има съмнение относно достоверността им.

Посочените условия за прилагането на принципа не са налице и поради противоречията в историята и поведението на молителя и общата

неудовлетвореност от достоверността на бежанската история. Става въпрос за мигрант, а не за нуждаещо се от международна закрила лице, чужденецът е лице по пар.62 от Наръчника на ВКБООН - за дефиницията на "мигрант". Предоставената от кандидата бежанска история, преценена с оглед и на поведението на чуждия гражданин по време на административното производство, заявената от него цел, доказват пълната му незаинтересованост молбата му за международна закрила да бъде разгледана от компетентните органи, което е в противоречие с твърденията му, че се чувствал застрашен да се завърне в А.. Всички тези обстоятелства сочат на извод, че чужденецът използва молбата си за закрила с цел да осуети изпълнението на наложените му принудителни административни мерки и за да се възползва да напусне страната за а достигне друга държава.

Правилно е приетото в решението, че основанията по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ не са приложими към жалбоподателя, тъй като не е изложил такива данни.. По отношение на основанията за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, трябва да се прецени дали жалбоподателят може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като тежки заплахи за живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Ответникът правилно е преценил, че съгласно достъпната информация, ситуацията в А., макар и несигурна, не може да се определи като стигнала степен на безогледно насилие. Съгласно справката, талибаните се справят с управлението на страната по-добре от първоначално очакваното, и полагат активни усилия за поддържането на реда в страната. Решаващият орган е обсъдил подробно положението в страната и правилно е направил извод, че не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1 т. 3. Макар и да има инциденти със сигурността в А., те са насочени към конкретни цели – лидери на талибаните и управлението им (данните за Фронтьт на националната съпротива и Ислямската държава в провинция Х.), но независимо от това, ситуацията в страната не е такава на безогледно насилие

Споделим е и доводът в мотивите на решението, че изводите за ситуацията в А. се подкрепят и от обстоятелството, че родителите, сестрата и значителна част от братята на оспорващия, продължават по думите му да живеят в А., наред с изявленията, че семейството му няма финансови проблеми.

Необосновано в жалбата се твърди, че административният орган не е обсъдил и не е изпълнил задължението си по чл. 75, ал. 2 от ЗУБ - да се преценят всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Съдът счита, че справките на ДАБ, представени по делото, са надежден източник на информация относно ситуацията в А.. Следва да се посочи, че няма страна в света, която да гарантира пълна сигурност на което и да

е лице. Също така в жалбата се препраща към насоките на ВКБООН за А., но в случая не се разкриват основания, относими към предоставяне на статут на бежанец, предвидени идентично на Женевската конвенция за бежанците и по чл. 8 от ЗУБ, нито за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9 ЗУБ.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила на жалбоподателя, административният орган е постановил решение, съответстващо на материалния и процесуалния закон, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 12-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на жалба от С. Б., [дата на раждане] според жалбата, гражданин на А., чрез адв. В. П. - САК, против Решение № 2717/27.03.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е постановен отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

Съдия: